

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ БРАТСТВА МАНАСТИРА СВЕТИХ АРХАНГЕЛА КОД ПРИЗРЕНА

Ради објективног и неједностраног обавештавања верујућег народа и целокупне српске јавности, братство манастира Светих Архангела код Призрена приморано је да се овим путем по први пут јавно огласи.

При својој јучерашњој посети манастиру Св. Архангела, Његово Преосвештенство, умировљени епископ захумско-херцеговачки, администратор епархије рашко-призренске и косовско-метохијске, Атанасије, још је по самом свом доласку у манастир, већ са манастирске капије захтевао од настојатеља манастира, јеромонаха Бенедикта да изјави да прихвата одлуке Синода везане за епархију рашко-призренску и условио свој улазак у манастир потврђивањем прихватања речене синодске одлуке.

И поред неколико пута поновљеног позива Његовом Преосвештенству да најпре уђе у манастирску црквицу, једину богомољу обновљену након злосрећног рушења и паљевине од шиптарске руље 2004. године, и да након тога седне па да са настојатељем поразговара о насталом проблему и ситуацији, он је то одбио и наваљивањем настојао да му настојатељ најпре каже да ли прихвата одлуке Св. Синода. На то је јеромонах Бенедикт одговорио да одлуку не прихвата, на шта се Његово Преосвештенство окренуло и одмах из манастира удаљило. Наравно, није било времена да се објасни и следеће:

Сматрамо да одлука Св. Синода није утемељена нити на Светим канонима Православне Цркве, (који не познају привремено, или било какво друго разрешење епископа управљања епархијом, осим по његовој доказаној кривици и канонској осуди, што овде очигледно није случај), нити пак на Уставу Српске Православне Цркве (који допушта да Синод у првој инстанци СУДИ, али не и ПРЕСУЂУЈЕ Архијереју – чл. 70, тачка 35б – што се јасно види и из члана 111. Устава који говори да од управе епархијом епархијског Архијереја може уклонити САМО СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ САБОР).

Упркос томе, у своме смирењу, владика Артемије је неколико пута изјавио да он одлуке Синода, иако се са њима не слаже, прихвата, а то је показао и тиме што епархијом нити управља, нити покушава да се у било чему наметне већ му постављеном Администратору. Самим тим, посао би требало да је за сада завршен и да чека коначну одлуку Светог Архијерејског Сабора.

Ипак, Администратор Атанасије, неуморно покушава да на разне начине потврди и повтори лојалност монаштва које на било који начин исказује своје сумње да су одлуке Св. Синода заиста биле само добронамерне, црквоградитељске и братске, а то су су у штампи и разним средствима јавног информисања већ изнели многобројни јавни делатници, правници, књижевници, професори, аналитичари, једном речју, многи из народа Божјег. Тако он по одређеним манастирима захтева да монаштво даје писане изјаве и оверене потврде да се са Синодским одлукама слаже. Најчешће се у таквим "препадима" посеже за претњама, застрашивањима и уценама (а свега је, заиста, бивало, осим батина и остале физичке силе, која се за сада ни на коме, још од оног злосрећног 14. фебруара пред грачаничком капијом,

када су плаћени батинаши покушали да бију монахе, није примењивала). Оно што још већу саблазан и огорчење изазива је да такве присилне и наметнуте изјаве лојалности на Балкану нису тражене још откако је то Фрањо Туђман тражио од крајишких Срба и Слободан Милошевић од косметских Шиптара.

Братство овога манастира јасно понавља да одбија да потписује било какве изјаве лојалности, јер је нелицемерно и несумњиво верно својој Светосавској Цркви, Њеном учењу и Њеним канонима, што је показало и доказало и својим животом, не плашећи се ни шиптарског погрома и паљевине, ни злочиначке арнаутске руке пред којом је једва живу главу извукло, а потом се опет на разорене и спаљене манастирске рушевине вратило) настављајући да, камен по камен, а молитвом за молитвом, крене да обнавља оно што је злочиначка рука, не по први пут, но вековима, растакала и рушила.

Све то није Епископу-Администратору значило ништа па је, не од јуче но поодавно, и то годинама пре но што је постављен за администратора ове богоспасаване епархије, братију нашег манастира "частио" најпогрднијим изразима и епитетима који више пристају дну уличног жаргона него једном епископу. Тако нас је називао распуштеном бандом, зилотима-зурлотима, монасима-немонасима, Апачима и бандитима (оца Бенедикта), отвореним лудацима и несрећницима (оца Ксенофонта) зашта постоје многобројни сведоци.

Исто тако, познато је да нас је сврставао и у неку групу такозваних "Симеонових" помагача и трабаната, саучесника у некој тобожњој пљачки и крађи, учесника на антицрквеним, парацрквеним и осталим интернет страницама и форумима, и ко зна где смо још смештени као учесници, саучесници, завереници и помагачи разних злочиначких удружених подухвата, а све то без трунке икаквих доказа, осим дубоке, предубоке и необјашњиве, мржње и беса према сваком ко се само и усуди мислити или, не дај Боже, јавно рећи да није све баш онако како објаве апсолутно непогрешиви који, ваљда, имају сваку тапију и ексклузивно право власника и тумача истине.

Ко би побројао и одговорио на све неутемељене и бесмислене оптужбе, изречене и у овој последњој одлуци (коју, у виду писаног акта и нисмо још увек добили, него за њу сазнадосмо из средстава јавног информисања па тако на њу и јавно реагујемо)? Да укажемо бар на једну од њих, а то је да је братство овог манастира спречавало вернике града Призрена да иду на Литургију у своју Саборну цркву у Призрену (питамо се, којим ли смо то начином ми могли спречавати слободне људе да иду тамо у Цркву, и ко нам је ту силу и моћ дао, и нисмо ли, што не дао Бог, засењивали и опсењивали те људе неким моћима, причу какву Епископ-Администратор приписује Архимандриту оцу Симеону над нашим Авом, Владиком Артемијем). Уосталом, ту је Призрен и ту су Призренци, барем оно мало црквеног народа што је остало и опстало, па сваког човек може и понаособ да пита чиме смо то бранили, забрањивали и спречавали?

Но, и поред свега, братство нашег манастира прихвата сваку казну и епитимију наметнуту нам од Преосвећеног Епископа-Администратора Атанасија, и засигурно нећемо служити Св. Литургију, како је он наредио, јер не бисмо желели да

поступимо на исти начин, навлачећи на себе канонску осуду и проклетство, као и братија манастира Високи Дечани која су, када им је забрана свештенослужења и причешћа била одређена од законитог и канонског епископа Артемија, августа 2008. године, и то због њиховог насилничког понашања уз наношење телесних повреда, без икаквог стида и срама већ идућег дана по добијању званичног акта Св. Литургију служила и још се тиме у медијима хвалила.

Наравно, они су за ту своју непослушност, која по Светим Канонима подлеже рашчињењу, били још од Светог Синода награђени, ето, до те мере да је канонски епископ катедре рашкопризренске суспендован и смењен.

Но, слава Богу за све!. Ни Шиптари, сатеравши нас у бодљикавом жицом омеђену "слободу", са парчетом неба изнад, а стеновитим планинама и орловим гнездима око нас, ни растурен и расточен, опаљен мржњом, камен, нису могли одузети и омеђити ону Слободу, истинску и једину, која се жицом не да везати. Јер остала нам је Животодавна и Свенапајајућа, Слободна и ослобађајућа Света Литургија. Ево, сад и ње нема, но остаје опет слободна и жива душа, Слободни и Живи Дух, које не може нико одузети, јер живе и дишу где хоће.

Остаје нам, на крају, да Епископу-Администратору пожелимо да у миру проведе остатак Свете Четрдесетнице и да у радости прослави свету и најрадоснију Пасху Христову, а ми, као што је настојатељ јеромонах Бенедикт јуче и њему изјавио, остајемо у нади да ће Свети Архијерејски Сабор о епархији и Епископу рашкопризренском донети одлуку канонску и светоотачку, праведну, непристрасну и ни под чијим притиском.

Понављамо да ћемо је, КАКВА ГОД ОНА БИЛА, прихватити и као верна светосавска чеда, са љубављу целивати, јер засигурно нисмо ни завереници ни групаша, ни расколници ни виновници нереда и саблазни у Цркви Божијој, како нас хоће страшни изрази Епископа-Администратора представити, но само чеда оца утамниченога кога љубимо, иако грешни, покајници и трудбеници по моћи својих ослабљених снага поколења последњих времена, што многи од верујућих Срба Призрена, Ораховца, Сиринићке и Средачке жупе, који су се на извору светиње Светих Архангела Душанових, Призренских и Српских, Духом напајали, увек могу и засигурно хоће, потврдити.

Јеромонах Бенедикт
са свим у Христу братством
манастира Св. Архангела